

Dahl: I de allerfleste Forpagtningscontracter saavel som i de fleste Fæstebreve er en Clausul indført om, hvorvidt Jagtretten skal overdrages Brugereren eller ikke, og naturligtviis er det i de allerfærreste Tilfælde, at Brugereren er overdraget Jagtretten. Da der nu er en saadan Bestemmelse i disse Contracter, synes det ikke, at Parterne have anseet det saa aldeles overflødig, eller at have anseet det for afgjort, at Jagtretten tilkommer Grundeieren eller Bortforpagteren, naar ikke det Modsatte er bestemt, og det kunde vel ogsaa tænkes, at man kunde slutte saaledes, at, da det saagodtsom i alle Forpagtningscontracter og saagodtsom i alle Fæstebreve udtrykkeligt er bestemt, at Brugereren ikke skal have Jagtretten — og der forekommer neppe et Fæstebrev eller en Forpagtningscontract, hvori dette ikke findes indført, saa er det maaskee beqvemt at antage, at der i det enkelte Tilfælde, hvor der ikke findes nogen saadan Bestemmelse, og der saaledes skjælnes fra alle de andre, var tænkt paa at statuere en særskilt og fra det Almindelige forskjellig Regel. Det forekommer mig derfor meget hensigtsmæssigt, at der her i Loven er optagen en Bestemmelse i denne Retning.

Solt: Jeg troer dog at burde gjøre en Indvending imod, at det ansees som almindeligt, at der i alle Forpagtningscontracter og Fæstebreve er indført en Clausul om, hvem der skal udøve Jagtretten; idetmindste i den Egn, hvorfra jeg er, er det endogsaa meget sjældent Tilfældet. Jeg synes ogsaa, at, naar det er aldeles loybestemt, at Brugereren og Fæsteren ikke har Jagtretten, og den altsaa ikke er for-

bunden med Brugsretten over Eiendommen, saa kan det ikke være retlig begrundet, at det skulde være fornødent for Eiereren at forbeholde sig den. Jeg har ikke villet undlade at fremføre denne Bemærkning, fordi jeg troer, at, naar det ikke blev modsagt, hvad der blev sagt af den sidste ærede Taler, kunde deraf maaskee udledes andre Conseqventser, som ikke vare fuldkommen rigtige.

Ogholm: Jeg skal tillade mig at slutte mig til den Mening, at det er ikke af stor Betydning, om vedkommende § staaer i Loven eller ikke. Naar det derimod er anseet som naturligt, at Jagtretten skulde tilkomme Brugereren i alle Tilfælde, maa jeg dog tillade mig den Bemærkning, at det maatte da nærmest være en Medjagt, thi det forekommer mig ingeniunde naturligt, at Eiereren skulde udelukkes fra Jagten, fordi en Mand for en kort Arrække har overtaget Brugen af Jorden. Dennes Ret skulde dog vel efter Billighed kun ligge i, at han skulde kunne sørge for Markfreden, men dette udelukker ingeniunde, at Eiereren beholdt Medjagt, hvilket forekommer mig naturligt. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne § kan ansees mere eller mindre at være i Strid med Principet i Lovudkastet, kan jeg ikke nægte, at, naar det siger, at den ene af 2 Naboer har Ret til at faae Jagtretten, fordi han er Eier, men den Anden ikke, fordi han er Bruger, og saa tilføier, at Brugereren dog ogsaa skal have denne Ret, ifald Eiereren har glemt udtrykkeligt at nægte ham den, saa synes deri at ligge en Modsigelse.